

Vă așteaptă o AVENTURĂ cu:

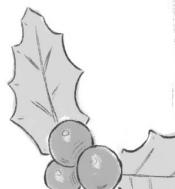
Un băiat pe nume William Trundle.

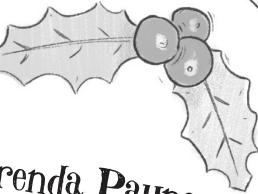
Tatăl lui,
domnul Bob Trundle.

Moș Crăciun.

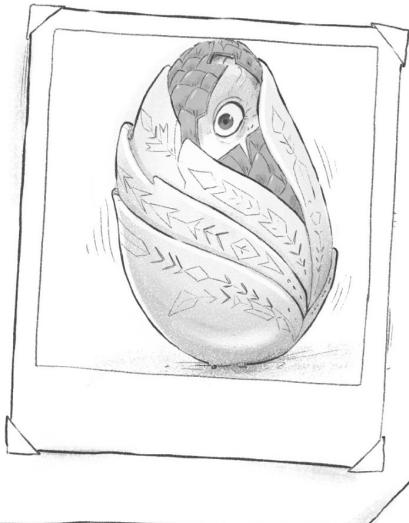

O mulțime de
spiri duși.

Brenda Payne,
cea mai rea fată din școală
(poate chiar și din lume).

Un personaj foarte afurisit
numit **Vânătorul**
și **Hamler**, câinele lui.

Prolog

SFÂRȘITUL EREI DINOZAURILOR

Povestea aceasta, ca toate poveștile bune, începe cu *a fost odată ca niciodată*. Adică nu cu ceva vreme în urmă, ci cu foarte, *foarte, foarte* multă vreme în urmă. Cu catrilioane de ani în urmă, mai precis. Cu mult înainte să se fi născut bunica și bunicul vostru. Înainte chiar să fi existat ființe omenești. Înainte să fi existat mașini și avioane, ba chiar înainte să fi existat internetul, exista ceva și mai și...

DINOZAURI!

Dinozaurii au fost cele mai impresionante animale care au pășit vreodată pe planeta noastră.

Erau o mulțime, de toate formele și de toate mărimele. Existau unii mici, nu mai mari decât câinii și pisicile, cu un fel de țepi ascuțiți pe spinare. Existau unii uluior de mari, colosali, numiți Seismozauri, mai lungi decât cinci autobuze cu etaj, cu gâturi-le mai groase decât trei trunchiuri de copac și cu pielea tare cum e cauciucul de tractor. Știu că pare greu de crezut, dar este cât se poate de adevărat, pentru că suntem într-o carte și cărțile nu mint.

Aș vrea să vă povestesc despre doi dinozauri foarte speciali. Îi vom numi Mamoaurus și Tatlodocus (nu sunt numele lor adevărate, desigur – ar fi de-a dreptul caraghios).

Mamoaurus și Tatlodocus stătuseră toată ziua în arșița dogoritoare a soarelui preistoric și se întorceau acasă în cuibulețul lor îngrijit. Dar când au ajuns au găsit acolo ceva oribil și înfricoșător: o nemaiomenită grămadă de pietre, de oase și de pământ. Casa lor fusese călcată de niște dinozauri răi și prădători, iar acești dinozauri prădători, josnici și stricători o devastaseră și o întorseseră pe dos!

Dar lui Mamoaurus și lui Tatlodocus nu lărababură le stătea mintea în primul rând, pentru că lăsaseră în cuib cea mai prețioasă avuție a lor: douăsprezece ouă de dinozaur, care acum nu se veau nicăieri!

Aşa cum vă puteţi imagina, Mamozaurus şi Tatlodocus erau distruşi. Au rămas între ruinele cuibului lor, unde au plâns şi s-au väităt îndelung, până când soarele a apus, iar luna şi stelele au umplut cerul de deasupra junglei.

Printre copacii uriaşî bătea în noaptea aceea un vânticel şi o rază de lună şi-a croit drum spre ce mai rămăsese din cuib. Dintr-o dată, Tatlodocus a zărit ceva. Ceva neted şi lucios care reflecta raza de sub un morman de oase şi ţărâna. A ridicat iute, dar cu mare grijă pietrele şi molozul, şi iată-l strălucind perfect nevătămat în lumina lunii!

Era ultimul **O**U care le mai rămăsese!

Era un mister cum de scăpase acest unic ou de furia prădătorilor flămânzi. Poate că tâlharii îşi umpluseră deja burtile lacome sau poate că oul se rostogolise şi nu-l văzuseră, în furia cu care le spărgeau şi le făceau una cu pământul pe celealte. Indiferent care-o fi fost motivul, nu conta decât că lui Mamozaurus şi lui Tatlodocus le mai rămăsese un ou. Micul dinozaur cuibărit în siguranţă înăuntrul lui a devenit pentru ei cel mai important lucru din lume şi nu aveau să îngăduie să i se mai întâmpile vreodată ceva rău!

Dar ceva rău era totuşi pe cale să se întâmpile – ceva ce urma să schimbe lumea pentru totdeauna.

Ceva important. Ceva astronomic, intergalactic, extraterestru de important!

Lumina perlată a lunii care învăluia cuibul dis-trus al dinozaurilor a devenit dintr-odată galbenă. Pe urmă galbenul s-a transformat în portocaliu, apoi într-un roșu aprins, incandescent. Mamozaurus și Tatlodocus s-au uitat afară, nevenindu-le să credă. Parcă luna însăși luase foc.

Chiar sub privirile lor, cerul întreg s-a transfor-mat într-un fel de foc sălbatic de artificii în care zburau vâjând pietre încinse și stele căzătoare – și nu erau stele căzătoare cum sunt cele știute de voi și de mine, care țâşnesc drăgălaș pe cer ca niște mici zgârieturi lăsate în spațiu de lumină. Cele despre care vă vorbesc cădeau cu vitează drept în jos, ca niște trăsnete incandescente, și explodau în mii de mingi de foc atunci când se izbeau de pământ.

În junglă s-au dezlănțuit panica și haosul. Copaci în flăcări au început să fie smulși din rădăcini de dinozaurii uriași, mari cât cinci autobuze cu etaj, iar dinozaurii mai mărunți au ajuns să fie striviți și călcăti în picioare. Cerul nopții era mai strălucitor decât în miezul zilei celei mai luminoase, iar luna părea mai fierbinte decât soarele prânzului – dar Mamozaurus și Tatlodocus nu aveau în minte decât un singur lucru: să-și protejeze oul!

Trebuiau să-și ducă oul într-un loc sigur.

Așa că au rupt-o la fugă. Fugeau cât puteau de repede cu picioarele lor de dinozauri, ținând strâns și cu disperare acel ultim ou prețios care le mai rămăsese. S-au alăturat goanei miilor de dinozauri îngroziți care se fereau din fața pericolului, dar, indiferent cât de iute și cât de departe alergau, nu păreau să găsească scăpare. La urma urmei, cum să fugi de cer?

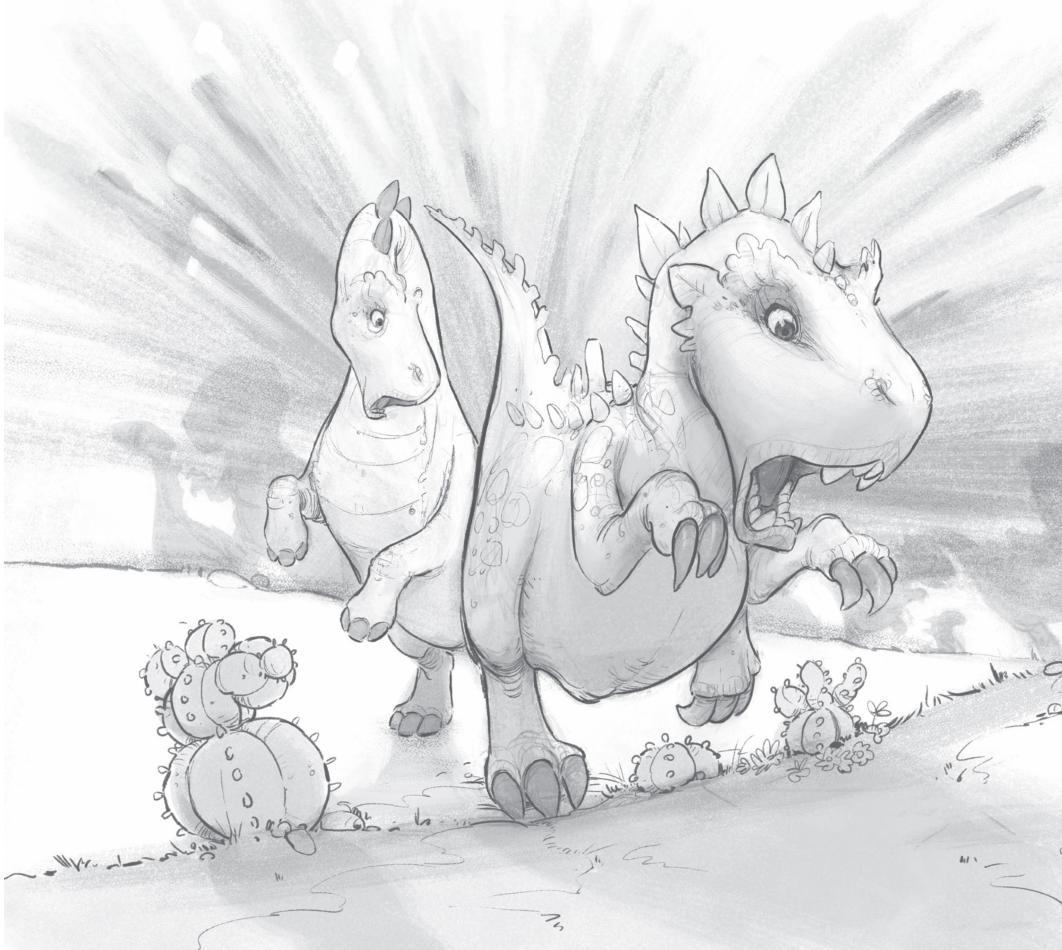
Mamozaurus și Tatlodocus au fost înghițiti de mulțime, trași într-o parte și împinsî în alta de marea de dinozauri, numai că, oricât s-au străduit, pur și simplu n-au reușit să-și păstreze oul!

Le-a alunecat din strânsoare și a căzut.

Vă gândiți, sunt sigur, că oul a fost făcut zob cât ai clipi, aşa-i? Ei bine, genialilor atoateștiutori, de fapt nu s-a întâmplat deloc aşa!

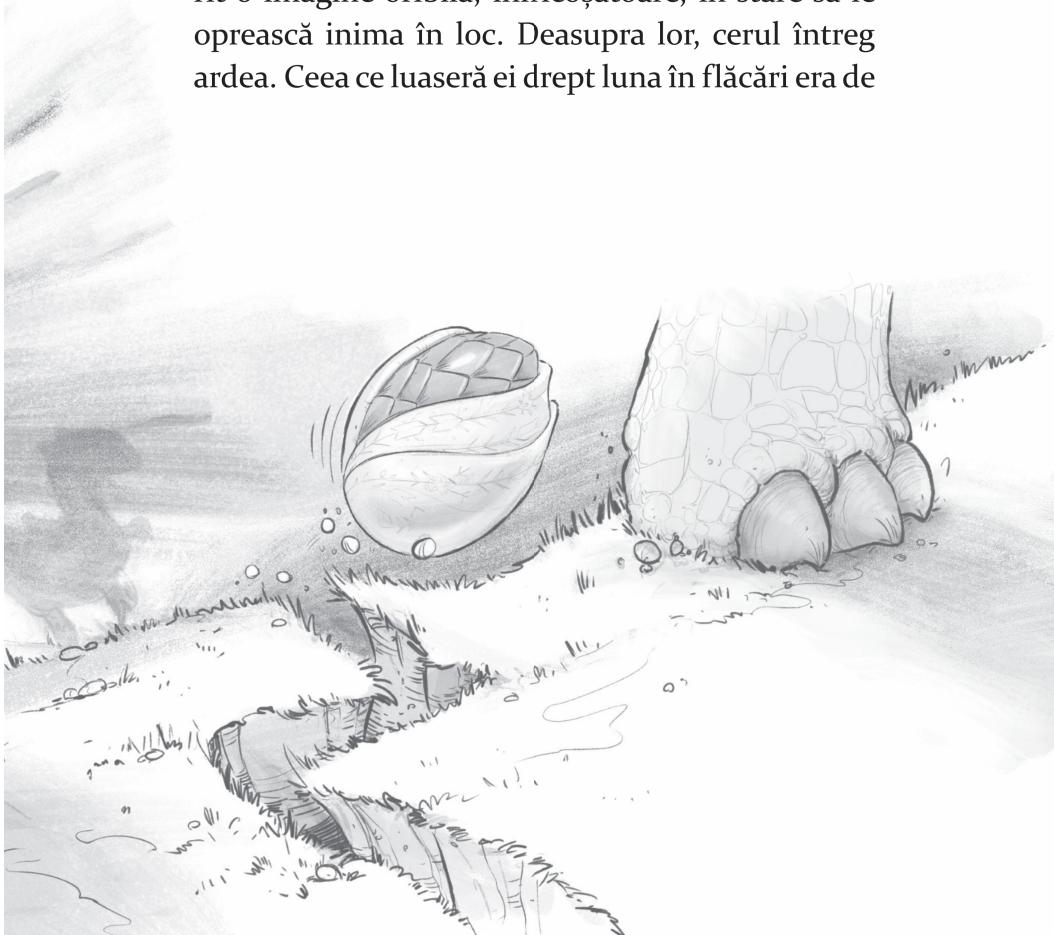

Oul a căzut pe un maldăr moale de frunze, apoi s-a rostogolit nevătămat printre sutele de picioare tropotitoare. A fost șutuit și expediat în toate direcțiile posibile – dar *tot* nu s-a spart! Mamozaurus și Tatlodocus au luat-o la fugă după oul care batăpăia ca o minge printre picioarele uriașe ale unor diplodoci, ba se rostogolea pe sub pașii grei de stegozauri, reușind să scape la mustață de fiecare

dată. Oul s-a tot dat de-a dura și s-a tot rostogolit, de parcă ar fi știut foarte bine ce face, a căzut de pe lespezi de stâncă pe coroane de copaci și pe urmă a alunecat cât ai clipi pe coaste noroioase, în timp ce Mamozaurus și Tatlodocus îl urmăreau cu disperare.

Dacă s-ar fi uitat la cer în loc să încerce să-și dibuie oul, Mamozaurus și Tatlodocus ar fi descoperit o imagine oribilă, înfricoșătoare, în stare să le opreasă inima în loc. Deasupra lor, cerul întreg ardea. Ceea ce luaseră ei drept luna în flăcări era de

fapt un meteorit gigantic care se prăbușea cu viteză, gata să facă țăndări orice planetă. Zburase din adâncurile cele mai adânci ale spațiului și acum era pe cale să se izbească de planeta Pământ și să șteargă dinozaurii de pe fața ei pentru totdeauna!

Dar chiar înainte ca acel meteorit să facă figura cu izbitul, norocosul ou s-a rostogolit până la marginea unei faleze înalte și zimțuite, aflate sus de tot deasupra oceanului furios. Mamozaurus și Tatlodocus n-au putut decât să stea și să se uite neajutorați cum ultimul lor ou prețios, cu micul lor pui de dinozaur înăuntru, s-a clătinat încet pe marginea falezei și a dispărut din vedere.

A dispărut pentru totdeauna.

Oul a căzut drept, trecând la numai câțiva milimetri pe lângă colții de stâncă ai falezei. Chiar că era un ou foarte norocos! A făcut liniștit bâldâbâc în oceanul de dedesubt, ca o pietricică într-un lac, și s-a scufundat cât ai clipi în bezna lui, părăsind haosul incandescent al lumii de deasupra valurilor. S-a oprit în cele din urmă pe un loc moale și adăpostit de pe fundul oceanului, în timp ce meteoritul pe care îl lăsase în urmă s-a prăbușit necruțător și s-a izbit de pământ, distrugând toți dinozaurii care trăiau pe planetă.

Mai puțin unul: pe cel din ou!

CRĂCIUNOZAURUL

În vreme ce oul zăcea liniștit pe fundul oceanului, lumea a ars în continuare – și apoi a înghețat bocnă, într-o epocă de gheață care avea să dureze mii și mii de ani.

Iar oul a rămas acolo, acoperit de gheață, împietrit în timp, așteptând să fie descoperit...

Capitolul unu

WILLIAM TRUNDLE

Acesta este William Trundle.

Trebuie să știți ceva despre William: lui William îi plăceau dinozaurii. În realitate, nu doar că-i plăceau. Îi iubea! De fapt, îi iubea atât de mult, încât ar fi mai bine să scriu asta cu litere mari...

WILLIAM IUBEА DINOZAURII!

WILLIAM AVEА... pardon, William avea pijamale cu dinozauri, ciorapi cu dinozauri, pantaloni cu dinozauri, periuță de dinți în formă de dinozaur, tapet cu dinozauri, două afișe cu dinozauri, un abajur de veioză cu dinozauri și mai mulți dinozauri de jucărie decât ar fi încăput într-o sacoșă uriașă pentru cumpărături,

